

Sygn. akt VII U 1729/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Karol Szwej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2018 r. w Warszawie

sprawy A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o emeryturę

na skutek odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 26 października 2016 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. D. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 września 2016 roku.

UZASADNIENIE

W dniu 15 listopada 2016 r. **A. D.** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 26 października 2016 r., znak: ENS/20/045112281, mocą której odmówiono mu przyznania prawa do wcześniejszej emerytury w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach.

Podważając ustalenia organu rentowego, odwołujący zwrócił się o zaliczenie do stażu pracy całego okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w W. i całego okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w W. oraz zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Miejskich Zakładach (...) od dnia 5 lipca 1976 r. do dnia 28 lutego 1979 r. i w Zjednoczonych Przedsiębiorstwach (...) od dnia 6 czerwca 1984 r. do dnia 31 stycznia 1985 r. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że okres pracy w (...) sp. z o.o. jest potwierdzony świadectwem pracy. Natomiast w przypadku (...) sp. z o.o. posiada jedynie umowę o pracę, nie posiada świadectwa pracy, ze względu na to, że był zatrudniony u znajomego, który był właścicielem (...) sp. z o.o. i uważał, że zawsze będzie mógł je otrzymać. Z powodu śmierci właściciela ww. spółki było to niemożliwe. Odwołujący wskazał również, że w okresie od dnia 5 lipca 1976 r. do dnia 28 lutego 1979 r. wykonywał pracę w Miejskich Zakładach (...) jako robotnik magazynowy i transportu, zaś w okresie od dnia 6 czerwca 1984 r. do dnia 31 stycznia 1985 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w Zjednoczonych Przedsiębiorstwach (...) jako kierowca autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15. Mając pod uwagę powyższe odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury (odwołanie k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 28 listopada 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c.

Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podniósł, że odwołujący nie spełnia przesłanek z ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nie legitymuje się wymaganym 25-letnim stażem pracy w tym 15-letnim stażem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy w wymiarze 24 lat, 10 miesięcy i 18 dni, w tym w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 19 dni. Wskazał jednocześnie, że odwołujący podnosił, że nie miał wiedzy, że (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. nie odprowadziły składek za sporny okres, jednocześnie odwołujący posiada jedynie umowę o pracę z (...) sp. z o.o. Jak podkreślił organ rentowy, odwołujący wskazywał, że odnośnie pracy w warunkach szczególnych zostały mu wystawione błędne świadectwa pracy, nie uwzględniające wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub mylnie wpisujące zajmowane stanowiska. W ocenie organu rentowego nie ma możliwości zaliczyć spornych okresów do pracy w warunkach szczególnych w oparciu o oświadczenia odwołującego (odpowiedź na odwołanie k. 4-5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący A. D. urodził się (...) (okoliczność bezsporna).

A. D. był zatrudniony w Miejskich Zakładach (...) Sp. z o.o. (wówczas jako Miejskie Zakłady (...)) w okresach od 5 lipca 1976 r.

do 31 grudnia 1983 r. W tym okresie odwołujący pracował jako robotnik magazynowy oraz na stacji paliw. Odwołujący zajmował się tankowaniem autobusów i innych pojazdów, sprzątnięciem stacji paliw, rozlewaniem płynów takich jak np. olej silnikowy, borygo, hydrol, kwas akumulatorowy, a także wydawaniem części w magazynie. W późniejszym okresie zatrudnienia odwołujący jeździł po zaopatrzenie do magazynu samochodem ciężarowym marki S. w asyście kierowcy, przywoził głównie płyny eksploatacyjne w beczkach. W powyższym okresie odwołujący nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych (zeznania świadków Z. Ł. k. 83 a.s. i M. L. k. 99-100 a.s., zeznania odwołującego k. 84 i 100 a.s., świadectwo pracy k. 9 a.r. – tom II, akta osobowe odwołującego z (...)).

W okresie od 6 czerwca 1984 r. do 31 stycznia 1985 r. A. D.

był zatrudniony w (...) S.A. z siedzibą

w W.. Odwołujący pracował w Zakładzie (...) jako kierowca autobusu. Zakład dysponował trzema autobusami o liczbie powyżej 20 miejsc, do każdego z nich był przypisany kierowca. Ubezpieczony miał przypisany autobus marki J., głównie zajmował się przewożeniem zespołów artystycznych. Jako kierowca, odwołujący wyjeżdżał w trasy po Polsce na kilkanaście dni, a pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie wykonywał innych obowiązków. Praca odwołującego w tym okresie była pracą w warunkach szczególnych (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – nieoznaczona karta a.r. tom dot. kapitału początkowego, zeznania świadek W. C. k. 98 a.s., zeznania odwołującego k. 84 i 100 a.s., opinia biegłego sądowego z zakresu bhp k. 103-110 a.s.).

Po zakończeniu pracy w powyższym zakładzie (...) powrócił do pracy w Miejskich Zakładach (...), gdzie kontynuował zatrudnienie na stanowisku kierowcy autobusu w okresie od 1 marca 1985 r. do 29 lipca 1994 r. W tym czasie odwołujący jeździł autobusami o liczbie powyżej 15 miejsc (świadectwo pracy k. 9 a.r. – tom II, akta osobowe odwołującego z (...)).

W okresie od 30 lipca 1994 r. do 31 grudnia 1994 r. A. D. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku kierowcy autobusu (świadectwo pracy z (...) Sp. z o.o. k. 46 a.s.).

W okresie od 20 maja 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. oraz od 1 marca 1999 r. do 31 maja 1999 r. odwołujący pracował w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku windykatorka na podstawie umowy o pracę. Wcześniej odwołujący był zatrudniony w ww. spółce przez 2 dni na podstawie umowy zlecenie. Praca odwołującego polegała na uzyskiwaniu informacji o dłużnikach, miała charakter wyjazdowy i odbywała się na terenie W.. Odwołujący miał do dyspozycji samochód służbowy. Pod koniec zatrudnienia odwołującego spółka miała problemy z terminowym

wypłacaniem wynagrodzenia, okazało się również, że pracodawca nie odprowadzał za odwołującego składek na ubezpieczenie społeczne. Z tych też względów odwołujący sporządził skargę do Państwowej Inspekcji Pracy, która uznała jej zasadność i skierowała do pracodawcy nakaz wypłaty zaległej części wynagrodzenia (zeznania świadka A. K. k. 135-136 a.s., zeznania odwołującego k. 136-137 a.s. umowa zlecenie k. 133 a.s.; skarga do PIP, pismo PIP z lipca 1999 r. – koperta k. 93 a.s.; świadectwo pracy z B. k. 13 a.r. tom II).

A. D. złożył pierwszy wniosek o emeryturę 23 maja 2016 r. Na podstawie decyzji znak: ENS/20/045112281 z dnia 3 czerwca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury, wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący nie osiągnął 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy określił sumaryczny okres składkowy i nieskładkowy na 22 lata, 10 miesięcy i 4 dni oraz staż w szczególnych warunkach na 12 lat, 10 miesięcy i 13 dni (wniosek o emeryturę z załącznikami k. 1-9 a.r., decyzja ZUS z 03.06.2016 r. k. 12 a.r. – tom I).

Odwołujący złożył kolejny wniosek o emeryturę w dniu 23 września 2016 r.

Po rozpoznaniu wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie decyzji

znak: ENS/20/045112281 z dnia 26 października 2016 r. ponownie odmówił mu prawa

do wcześniejszej emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił wymaganego

15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych oraz 25-letniego okresu zatrudnienia.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że **uwzględnił** następujące okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach:

- od 29 maja 1979 r. do 31 grudnia 1983 r.,

- od 1 marca 1985 r. do 29 lipca 1994 r. oraz

- od 13 października 1996 r. do 17 maja 1998 r.,

Organ rentowy wyjaśnił, że nie uznał okresów zatrudnienia od 20 maja 1988 r.

do 31 grudnia 1998 r. w (...) Sp. z o.o. oraz od 30 lipca 1994 r. do 31 grudnia 1994 r. w (...) ponieważ odwołujący nie został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego, a ponadto Miejskie Zakłady (...) nie wystawiły odwołującemu świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach za okres od 5 lipca 1976 r. do 28 lutego 1979 r., poświadczyły zaś wykonywanie tego rodzaju pracy w okresie od 29 lipca 1979 r. do 31 grudnia 1983 r. oraz od 1 marca 1985 r. do 29 lipca 1994 r. Organ rentowy za udowodniony przyjął okres pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 19 dni oraz okres składkowy i nieskładkowy w łącznym wymiarze 24 lat, 10 miesięcy i 18 dni (wniosek o emeryturę z załącznikami k. 1-21 a.r., decyzja ZUS z 26.10.2016 r. k. 22 a.r. – tom II).

Od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych A. D. wniósł odwołanie w dniu 15 listopada 2016 r. inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2 a.s.).

W toku tego postępowania, w wykonaniu zarządzenia tut. Sądu, spółka Miejskie Zakłady (...) sp. z o.o., przedłożyła akta osobowe obowiązanego, w piśmie z dnia 30 grudnia 2016 r. poinformowała, że A. D. zatrudniony był w okresie od dnia 5 lipca 1976 r. do dnia 31 grudnia 1983 r. oraz od dnia 1 marca 1985 r. do dnia 29 lipca 1994 r. i w tym okresie od dnia 1 marca 1979 r. do dnia 31 grudnia 1983 r. oraz od dnia 1 marca 1985 r. do dnia 29 lipca 1994 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy autobus o liczbie miejsc siedzących powyżej 15 (k. 11 a.s.). Na kolejne zarządzenie tut. Sądu w uzupełnieniu pisma z dnia 30 grudnia 2016 r. spółka Miejskie Zakłady (...) sp. z o.o. w dniu 14 lutego 2017 r. przekazała w załączeniu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach (k. 19 a.s.). Na skutek przedłożonego świadectwa pracy przez spółkę Miejskie Zakłady (...) sp. z o.o., poświadczającego zatrudnienie odwołującego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29 maja 2017 r. wydał decyzję znak: ENS/20/045112281 odmawiającą prawa do emerytury, wskazując, że na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący nie osiągnął 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie udokumentował

15 lat pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że uwzględnił następujące okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach:

- od 1 marca 1979 r. do 31 grudnia 1983 r.,
- od 1 marca 1985 r. do 29 lipca 1994 r. oraz
- od 13 października 1996 r. do 17 maja 1998 r., z wyłączeniem okresów nieskładkowych.

Organ rentowy określił sumaryczny okres składkowy i nieskładkowy na 24 lata, 10 miesięcy i 18 dni oraz staż w szczególnych warunkach na 14 lat, 8 miesięcy i 16 dni (decyzja ZUS z 29.05.2017 r. – nieoznaczona karta a.r. tom II).

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów, zeznań świadków i odwołującego, a także opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. L. oraz Z. Ł. w zakresie, w jakim wskazali, że odwołujący był zatrudniony w Miejskich Zakładach (...) i jakiego rodzaju wykonywał pracę. Sąd miał na względzie, że ww. świadkowie również byli zatrudnieni w tym zakładzie pracy, widywali odwołującego bądź z nim współpracowali, wobec czego mieli naoczny kontakt z wykonywaną przez niego pracą. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka W. C. w zakresie, w jakim wskazała, że odwołujący był zatrudniony w (...) Zjednoczonych Przedsiębiorstwach (...) i jakiego rodzaju wykonywał pracę. Sąd wziął pod uwagę, iż świadek również była zatrudniona w tym zakładzie pracy, widywała odwołującego oraz z nim ściśle współpracowała, wobec czego miała ona naoczny kontakt z wykonywaną przez niego pracą, jak i sprawowała nad nią pewnego rodzaju kontrolę. Świadek zeznała m. in., że wypłacała odwołującemu zaliczki na wyjazdy i rozliczała mu delegacje. Ponadto Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. K., którego okres zatrudnienia w spółce (...) sp. z o.o. częściowo pokrywał się z okresem zatrudnienia odwołującego, wobec czego miał on wiedzę o podjęciu przez niego pracy oraz okolicznościach, jakie wiązały się z niewypełnianiem obowiązków pracodawcy przez ww. spółkę.

Co się zaś tyczy opinii biegłego sądowego sporządzonej na rzecz niniejszej sprawy, to Sąd uznał, iż spełnia ona wszelkie wymogi pozwalające uznać ją za dowód wartościowy z perspektywy istoty sporu w niniejszej sprawie. Biegły ocenił materiał dowodowy pod kątem charakteru zatrudnienia odwołującego, przedstawił kompleksowy, rzetelny i szczegółowy opis stanowisk, jakie zajmował i odnosząc się do tezy dowodowej sformułował jasne stanowiska co do możliwości zakwalifikowania poszczególnych prac odwołującego jako pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. D. było zasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył możliwości przyznania odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do uzyskania powyższego świadczenia konieczne jest spełnienie przesłanek określonych w art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383). Zgodnie z treścią ww. przepisu ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn, oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, wynoszący 25 lat dla mężczyzn.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia

do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Listę prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przewidziano w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 nr 8 poz. 43). Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

- 1) posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia),
- 2) wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia, oraz
- 3) osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia) oraz być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych zakwestionował przesłankę stażu pracy odwołującego oraz okres zatrudnienia odwołującego w warunkach szczególnych.

Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Według art. 473 § 1 k.p.c. w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przed sądem przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron. Ten wyjątek od ogólnych zasad, wynikających z art. 247 k.p.c., sprawia, że każdy istotny fakt (np. taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury), może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 111/07). Oznacza to, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być wprawdzie udowadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, jednakże zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 9 stycznia 1998 r., II UKN 440/97 i z 4 lipca 2007 r., I UK 36/07; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 30 października 2013 r., III AUa 269/13).

Kierując się powyższym Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z zebranych w sprawie dokumentów, zeznań świadków, którzy pracowali z odwołującym w tych samych zakładach pracy, przesłuchania ubezpieczonego, a także z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, który analizował charakter wykonywanej przez niego pracy pod kątem możliwości zaliczenia ich jako pracy w warunkach szczególnych zgodnie z wykazem A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

W ocenie Sądu, zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala przyjąć, że w okresie od dnia 20 maja 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. odwołujący pracował na stanowisku windykatorka w spółce (...) sp. z o.o. Świadczy o tym znajdujące się w aktach rentowych świadectwo pracy (k. 13 a.r.), jak i zeznania świadka A. K., którego okres zatrudnienia w spółce częściowo pokrywał się z okresem zatrudnienia odwołującego, wobec czego miał on wiedzę o wykonywaniu przez niego pracy oraz wyczerpujące wyjaśnienia odwołującego. Załączone dokumenty - umowa o pracę z dnia 1 marca 1999 r., skarga do Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 24 czerwca 1999 r. i pismo z dnia 23 lipca 1999 r. z Państwowej Inspekcji Pracy potwierdzające zasadność skargi również potwierdzają prawdziwość twierdzeń

odwołującego co do zatrudnienia w spółce (...) sp. z o.o. Wobec powyższego staż pracy odwołującego w ww. spółce należy określić na 7 miesięcy i 12 dni.

Za udowodnione, zdaniem Sądu, należy również przyjąć zatrudnienie odwołującego w spółce (...) sp. z o.o. w okresie od dnia 30 lipca 1994 r. do dnia 31 grudnia 1994 r. Świadczą o tym dowody przedstawione przez odwołującego, w tym umowa o pracę z dnia 30 lipca 1994 r. (k. 11 a.r.) oraz świadectwo pracy z dnia 30 lipca 1994 r., jak i wyjaśnienia odwołującego, również w zakresie, w jakim tłumaczył on niemożność na dzień dzisiejszy uzyskania świadectwa pracy.

Podkreślić należy, iż zgodnie z ugruntowanym już stanowiskiem judykatury zaliczanie okresów zatrudnienia do uprawnień emerytalnych i rentowych nie jest uzależnione od zgłoszenia osoby zatrudnionej do ubezpieczenia społecznego. Okres zatrudnienia, za który pracodawca nie opłacał należnych składek na ubezpieczenie społeczne, pomimo istnienia obowiązku ich opłacania, jest zatem okresem składkowym w rozumieniu ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2007r. sygn. II UK 185/06, opubl. OSNP 2008/9-10/143, LEX nr 384305; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 1995 r. sygn. II UR 3/95, opubl. OSNP 1995/17/222, LEX nr 12021; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 maja 2013 r. sygn. III AUa 1728/12, opubl. LEX nr 1322437; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 września 2012 r. sygn. III AUa 458/12, opubl. LEX nr 1220517; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 stycznia 2012 r. sygn. III AUa 1535/11, opubl. LEX nr 1110775).

Wskazane orzeczenia, które tut. Sąd podziela, zapadły na gruncie takich stanów faktycznych, w których zatrudnienie ubezpieczonego na podstawie umowy o pracę nie budziło żadnych wątpliwości, zaś pracownik wiedząc o nieodprowadzaniu składek na ubezpieczenie społeczne pozyskiwał w momencie starania się o świadczenie z tego ubezpieczenia tj. wówczas, gdy organ rentowy odmawiał uznania spornego okresu za okres składkowy właśnie z powodu nieodprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne.

Wobec tego, skoro odwołujący wykazał, że był zatrudniony w spółkach (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. na podstawie umów o pracę, to cały ten okres należy uznać za okres, który należy wliczyć do stażu pracy wymaganego do uzyskania prawa do emerytury. Okoliczność, że pracodawca za ten okres nie odprowadzał za odwołującego należnych składek na ubezpieczenie społeczne z punktu widzenia uprawnień odwołującego do świadczeń emerytalno-rentowych nie ma żadnego znaczenia. W świetle powyższych okoliczności należy stwierdzić, że to na organie rentowym spoczywał obowiązek skutecznego podjęcia działań, w tamtym czasie albo później, mających na celu doprowadzenie do uiszczenia przez pracodawcę stosownych składek na ubezpieczenie społeczne. Zaś sam ubezpieczony jako pracownik nie może ponosić konsekwencji zaniechań pracodawcy, na które nie miał i nie mógł mieć żadnego wpływu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi sygn. akt III AUa 995/13, opubl. LEX nr 1461090).

Spór w niniejszej sprawie dotyczył również tego, jaką pracę odwołujący wykonywał w okresie od 5 lipca 1976 r. do 28 lutego 1979 r. w Miejskich Zakładach (...) oraz od 6 czerwca 1984 r. do 31 stycznia 1985 r. w (...) Zjednoczonych Przedsiębiorstwach (...).

Sąd podziela w tym zakresie stanowisko biegłego specjalisty ds. bhp powołanego w niniejszej sprawie na okoliczność ustalenia, czy praca świadczona przez ubezpieczonego w Miejskich Zakładach (...) w okresie od 5 lipca 1976 r. do 28 lipca 1979 r. oraz w (...) Zjednoczonych Przedsiębiorstwach (...) w okresie od dnia 6 czerwca 1984 r. do dnia 31 stycznia 1985 r. wykonywana była w warunkach szczególnych, uregulowanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w innych rozporządzenia Rady Ministrów dotyczących I kategorii zatrudnienia i zarządzania właściwych ministrów.

Biegły słusznie wskazał, że materiał dowodowy z dokumentów przedłożonych w niniejszej sprawie oraz zeznań świadków – M. L. oraz Z. Ł., jak i również z zeznań odwołującego, nie wykazał, w jakim zakresie odwołujący wykonywał prace objęte wykazem stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Nie została zatem spełniona przesłanka wykonywania przez odwołującego prac objętych wykazem stale i w pełnym wymiarze. Z materiału dowodowego zgromadzonego w prawie nie wynika w jakim wymiarze czasu pracy odwołujący wykonywał inne prace objęte Wykazem Dział IV takie, jak prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport surowców,

półproduktów i wyrobów gotowych toksycznych, żrących oraz prace na zmianach nocnych, podczas których zajmował się dystrybucją paliwa, w stosunku do prac nie objętych Wykazem związanych z wydawaniem części zamiennych, czy też gromadzeniem w magazynie oraz przygotowaniem do przekazywania i odwożenia do magazynu zużytych części i podzespołów.

Odnosnie pracy w (...) Zjednoczonych Przedsiębiorstwach (...), Sąd również podziela opinię biegłego w tym zakresie, że kierowcy pojazdów samochodowych narażeni są w szczególności na długotrwałe siedzenie w wymuszonej pozycji ciała, mogącej powodować dolegliwości bólowe, narażenie na nadmierny hałas, wibracje ogólne, substancje i preparaty chemiczne związane z eksploatacją samochodu, pary benzyny, oleju napędowego, czy spaliny oraz pył i kurz powstający podczas prowadzenia samochodu. W ocenie Sądu, co potwierdził biegły, spełnia przesłanki uznania za wykonywane w szczególnych warunkach praca odwołującego w (...) Zjednoczonych Przedsiębiorstwach (...) w okresie od dnia 6 czerwca 1984 r. do dnia 31 stycznia 1985 r. Zgromadzone w sprawie dowody, jak zeznania świadka W. C. ,doprecyzowujące stanowisko odwołującego wpisane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu nr (...), pozwalają na stwierdzenie, że praca wykonywana przez odwołującego, polegała na stałym i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace kierowcy autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, wymienione w Dziale VIII – Prace kierowców samochodów ciężarowych, o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony(...), autobusów o liczbie miejsc powyżej 15 Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1972 r.

Mając na względzie powyższe, Sąd zważył, że A. D. spełnia przesłanki do przyznania emerytury określone w art. 184 ustawy emerytalnej. Uwzględnienie na poczet stażu pracy okresu pracy w spółce (...) sp. z o.o. w W. od 20 maja 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. (7 miesięcy i 12 dni) oraz w spółce (...) sp. z o.o. w W. od dnia 30 lipca 1998 r. do 31 grudnia 1994 r. (5 miesięcy i 2 dni) prowadzi do wniosku, że odwołujący legitymuje się stażem pracy w łącznym wymiarze 25 lat. Natomiast zaliczenie do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach dodatkowo okresu pracy w (...) Zjednoczonych Przedsiębiorstwach (...) od dnia 6 czerwca 1984 r. do dnia 31 stycznia 1985 r. (7 miesięcy i 26 dni) prowadzi do wniosku, że odwołujący spełnia wymóg 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, który uprawnia go do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury. W konsekwencji powyższego, mając na względzie spełnienie przez odwołującego pozostałych przesłanek, należało stwierdzić, że wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury określone w art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zostały przez odwołującego spełnione, a tym samym prawo do tego świadczenia odwołującemu przysługuje.

Z tych też względów Sąd uznał odwołanie A. D. od skarżonej decyzji za zasadne, wobec czego w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. dokonał jej zmiany i przyznał odwołującemu prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej, począwszy od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek o emeryturę zgodnie z art. 129 ww. ustawy.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS.